

**ІНФОРМАЦІЙНИЙ
ВІСНИК**
Лосинівської
об'єднаної
територіальної
громади

ВІСНИК

Випуск 8
Липень 2019 р.

Лосинівської Громади

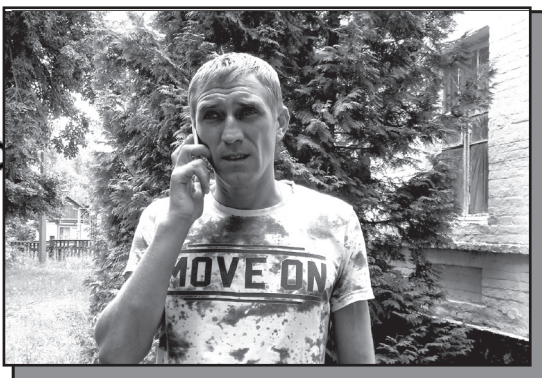
**Читайте
в номері:**

**Про День селища
Лосинівки –
2-3 стор.**

**Про діяльність
Лосинівського
споживчого товариства –
5 стор.**

**Звіт депутата селищної
ради С. Дяченка –
6 стор.**

Що значить порибалити? Встаєш на світанку, коли ще темно за вікном. Звичайно ж спати трохи хочеться, але очікування передчуття улюбленої справи бадьорить, додає сил та енергії. Збираєшся дуже швидко, все необхідне готуєш із вечора: гачки, вудки, прикормки і сітки з ручками, в якій нестимеш улов додому.

Пейзажі біля річки чи на ставку на світанку невимовно красиві, аж дух захоплює. Туман пропливає над водою довгою сірою хмарою. Він завжди нагадує казкового гордого лебедя, який ніби літає крилами і вискочить до тебе на берег. А повітря навколо незвичайне, вологе і чисте. У ньому розчинені аромати безлічі трав, покритих ранковою россою. Цей вабливий запах можна порівняти з великою насолодою, яку дає матінка природа. Спочатку швидко розкладаєшся, закидаєш вудку і починаєш терпляче чекати, спостерігаючи за поплавками. Перші клювання – велика радість.

А який сильний адреналін відчуваєш, коли тримаєш на волосіні рибиною кілограмів на 2-5, думаєш, хоч би вона не зірвалася, хвилюєшся так, що аж піт з лоба капає. Це словами не передати, це треба відчувати.

Після лову завжди виникає відчуття, що ти справжній мисливець. Повертаєшся з риболовлі додому з уловом. На обід природно вуха зі свіжої риби. Хтось в родині, а може, ти й сам, безперечно, кулінар і великий майстер приготування цієї страви. З нетерпінням чекаєш, щоб швидше скуштувати рибний шедевр. Як і подобає, прошиш добавки, тому що вуха виходить дуже смачною.

Але це ще не все...

Рибалка це не тільки зв'язок з природою і самостійне добування свіжої риби. Це ще і можливість перевірити на ділі свої напрацювання, свої принади, снасті, техніку лову.

Про своє захоплення рибалкою розказують лосинівські рибалки. Послухаймо їх.

Почесний мисливець і рибалка України Валерій Миколайович Пармінський.

Рибальство у мене в генах. Мій батько був заядлим рибалкою, від нього і я набув навиків і досвіду. З восьми років уже відкривав для себе сільську місцевість. Бувало, зайду далеченько (хотілося все побачити і пізнати), батьки під вечір кинуться – немає малого. Пошуки влаштовували. У чотирнадцять років я вже знав, де знаходяться водойми у навколишніх селах. Батько мій родом з Галичі. У війну і після неї рибу ловив, цим і виживали. Пам'ятаю, у тих місцях болота були, вони аж до городів підходили. Уявіть, у кінці городів люди човни припинали. У мені поєдналися і мисливство, і рибальство. Двадцять вісім років очолював лосинівську первинну організацію мисливців

і рибалок. А ще, над усе, люблю збирати гриби. Однаке про рибальство. Читав літературу, вникав у секрети, гортаючи довідники... Добре знав, на що яку рибу треба ловити, спеціально підбирав час і період ловіння. Говорю про це в минулому, бо роки беруть своє... Здоров'я вже не те. Тепер залишається лише згадувати. Любив рибалку з ночівлею. Спочатку полюбляв ставок у Богданівці. Там відмінно ловився карась. Потім завернув на Фрунзівський. Там якраз запустили коропа. Бувало, кілограмів на три витягував. Ловив карасів на Куйбишівському ставку. Але хіба за один раз усе розкажеш?!

Анатолій Харченко, пенсіонер-інвалід. Рибалкою почав займатися чотири роки тому. Ампутували ноги. Що даліш робити? Ось і змайстрував вудки. Не шкодую. Це заняття заспокоює. А коли маю улов, то й звеселяє душу. Правда, останнім часом чомусь слабенько клює.

Олександр Ременюк, любитель порибалити. Захоплення рибалкою мені передалося від діда. Займаюся цим ще зі школи. Люблю посидіти. Якщо хочете гарантовано щось упіймати, рибу потрібно приманити до певного місця. Коли клює – відчуваю азарт. А якщо ще й улов маю – тоді взагалі день удався.

Про заняття рибалкою свого чоловіка – Володимира Миколайовича – розповідає Ольга Парубець, працівник Центру дитячої та юнацької творчості.

Все почалося відтоді, – зізнається вона, – коли переїхали до Лосинівки. Запропонували якомусь чоловіку змайструвати вудки і піти до озера порибалити. Пішли і сподобалося. Стали частенько навідуватися згодом на Куйбишівський ставок, бо мали непоганий улов. Далі пішли діти. Мені вже не до того було. А чоловік рибалити не полишав. Для нього це заняття перетворилося на хобі, захопленням. Зараз він працює у Києві, а у вільний від роботи час бере вудки і вирушає на ставки-озера. Де тільки не був. І в межах нашого району і за його межами. Любить порибалити і на річці Сула. Купує і готує сам опариш, тісто, прикормки... Інших засобів, крім вудки, не визнає. Повертається з рибалки бадьорим, життєрадісним. Бачу, рибалка йому тільки на користь.

І на завершення – привітання. Шановні рибалки! Лосинівська громада вітає вас із всесвітнім днем рибальства. Бажаємо, щоб велика риба сама йшла вам на гачок, пливла у ваші сіті! Щоб на рибалці вас оточували тільки друзі і добрі люди! Нехай кожна риболовля буде для вас справжнім святом: з веселощами, з хорошим настроєм, а головне – з гарним уловом!

«Ні хвоста, ні луски!» вам!

Микола БОРЩ

ПІСНЯМИ СОЛОВ'Я ВСМІХАЄТЬСЯ ЛОСИНІВКА МОЯ,

З самого ранку 29 червня моя душа не на місці. Хвилюється, уболює за справу. Розум теж у напруженні. Відчуваю: сьогодні йому прийде попитати... Попрацювати із викладкою. Тому не занепадаю духом, а навпаки, налаштовуюся на творчу працю. Збираю до купи сили, натхнення, завзяття і вправність.

Як охопити репортажем все, що відбуватиметься? Як не прогавити найяскравіші епізоди свята? Не оминати вітальних слів гостей, нагородження лосинівчан, представлення садиб? Описати яскраве видовище – ярмарок, який уособлюватиме в собі і свято торгівлі, і справжній фестиваль художньої самодіяльності? Гідно представити поважних гостей? Місцевих приватних підприємців?

Одразу ж про погоду. Лосинівське небо поступово відходило від вчорашньої грози, по ньому пропливали білі пухнасті крижини хмар, гнані вітром. З усього було видно, що небесна канцелярія поставилася до селищного заходу поблажливо. Опадів не передбачила. Ніби запевнила лосинівчан – святкуйте на здоров'я! Радуйтеся життю!

Ще зранку у центр селища завітав святковий настрій. Він і став першим гостем лосинівчан.

Черговий раз поглянув на небо – у цей момент яраз лелека наді мною зашумів пружними крилами.

– Доброго ранку, Лосинівко! – захотілося крикнути. – І тобі, лелеко, і вам, білосніжні хмарки, і вам, дорогі гості, що сьогодні завітаєте до нас на День селища.

А навкіл вже метушня, гамір. Автівки, автобуси, жвавий люд... Розвантажуються матеріали для спорудження садиб, експонати... Терешківці, шняківчани, сальненці, шатуряни... Лосинівчани теж, зрозуміло. Беручки, охочі, вправні і майстровиті люди. Скільки можна ще сказати піднесених епітетів на їх адресу? Вони хутко взялися за справу. І – о диво! – етнографічне містечко на очах з'явилося на світ, а разом з ним ожили історія, звичаї і традиції рідного краю, побут наших пращурів.

Садиби одразу ж запалили цікавість у лосинівчан і гостей, які поступово заповнили центр селища.

Червень, як відомо, не тільки літо рум'янить – він ще й полудень року, первісток літа. І як чудово, що саме цієї пори центр Лосинівки втратив тишу на цілий день, до пізнього вечора впрагся у веселий гомін людей, мелодії пісень, передзвін вражень і реплік, ніби сам зрушив, поспішаючи кудись у своїй невгамовності, і в той же час тупцюючи на одному місці.

День селища розпочався з хореографічної композиції, яку виконав дитячий колектив «Мрія».

Далі центр уваги стрімко переміщується до щойно облаштованої сцени, де ведучі – Наталія Опанасенко та Василь Мельников уже висловлюють подяку благодійникам заходу. Не побоюся довгого реєстру і назву всіх їх поіменно: Олена Білан, Валерій Калініченко, Володимир Топольський, два Сергії Друзі, Олександр Овраменко, Оксана Сукач, Сергій Дяченко, Світлана Уніан, Катерина Мохно, Роман Герасименко, Анатолій Івашко, Віталій Ужищенко, Михайло Шумейко, Сергій Ступак, Анатолій Гунько, Ігор Калініченко, Олександр Кодола, Сергій Селютін, Михайло Василенко, Станіслав Ременюк, Володимир Олешко, Микола Чуприна, Василь Снісаренко, ПП «Агропрогрес», Віталій Осипенко, Володимир Мозговий.

Не з примусу, а з власної ініціативи ці добрі люди зробили все необхідне, щоб яскравими фарбами

первинної мисливської організації «Українське товариство мисливців та рибалок» Ігор Калініченко, голова районної спілки воїнів-афганців Сергій Ступак, директор товариства «Укграгроспів» Володимир Олешко, директор ТОВ «Рід» Микола Чуприна, директор «Укграгрозвиток» Василь Снісаренко, керівники товариства «Агронадія» Михайло Василенко та Станіслав Ременюк, керівник ТОВ «Агрофірма «Лосинівська» Сергій Селютін, голова ТОВ «Терешківське» Віталій Осипенко, керівник третього відділення ПП «Агропрогрес» Володимир Мозговий. Голова ФГ «Флеш» Станіслав Породько, незмінний керівник Лосинівського маслосирзаводу Віктор Бондаренко, кандидат в депутати Верховної Ради України Любов Зубицька, представник Українського Добровольного корпусу України Дмитро Лінко, голова ГО «Ніжинське земляцтво» Олександр Харченко.

«Піснями солов'я всміхається Лосинівка моя...» – піднесено виголошує яскравий напис на банері, що милував око на сцені.

Виступ розпочинає голова Лосинівської ОТГ Володимир Андрієць. Він вітає усіх присутніх з Днем селища, бажає розквіту Лосинівці та всій громаді в цілому, міцного здоров'я та добробуту, наголошує, що такі свята дають громаді надію на краще життя і спонукають людей вірити в себе і у свої можливості. Вітання очільника громади адресуються також іменинникам цього дня – спеціалісту відділу культури і туризму Наталії Опанасенко та начальнику загального відділу селищної ради Юлії Калуті.

Володимир Миколайович вручив подяки лосинівчанам, які цього року своїми досягнення-

загорілася феєрія святкування. Щоб оптимістичний, бадьорий настрій заповнив простір. Щоб іскрометні сміх, жарти в цей день сипалися пригорщами доквіл. А народна пісня не замовкала ні на хвилину, лилася щедро і завзято, перетворюючи цей день у справжнє свято.

Гуляти – так гуляти! Веселитися – так від душі! Розслаблятися – так наповню!

А на сцену вже піднімаються гості селища. Народний депутат України Олександр Кодола, голова громадської організації «Правозахист Плюс» Анатолій Гунько, депутати обласної ради Сергій

Охонько і Микола Шматок, помічники народного депутата України Олександра Кодола – Тамара Стратілат та Олексій Пірковський, заслужена артистка України Наталія Багмут, голова Ніжинської РДА Вячеслав Івашин, голова Ніжинської районної ради Олег Бузун, голова сальненської

ми принесли славу і визнання Лосинівській громаді. Назву цих героїв: Ірина Костюченко (дизайнер і костюмер дитячого хореографічного колективу «Мрія»), Віктор Литовченко (наш земляк-науковець, що нині проживає у Ніжині і пропагує історію селища Лосинівка), Микола Борщ (директор Центру дитячої та юнацької творчості, член редколегії «Вісника Лосинівської громади»), Анатолій Гавриш (майстер спорту, чемпіон світу з пауерліфтингу), Наталія та Юлія Ващенко (керівники хореографічного колективу «Мрія»).

Зі словами привітання до учасників дійства звертається народний депутат України Олександр Кодола, який завітав до Лосинівки із дружиною Катериною та сином Арсеном. За останні чотири роки, – сказав гість, – ми багато зробили разом, але ще більше зробимо. Ви знаєте, – продовжив він гордо, – я народний депутат – ваша підтримка і опора.

Ось так стисло, доступно і промовисто. Подяки від народного депутата одержали: депутат Лосинівської селищної ради Анатолій Харченко. Народний депутат представив нашого односельця так: він один із перших захисників української держави, який воював у складі 13 батальйону. Цілий 2014-й рік рік це військове формування перебувало у горнилі війни.

Подяки народного депутата вручені також: завідувачу Лосинівською дільницею ветеринарної медицини Ніжинської районної державної лікарні ветеринарної медицини Анатолію Стрільцю, майстру спорту, чемпіону світу з пауерліфтингу Анатолію Гавришу, учителю музики Лосинівської ЗОШ І-ІІІ ступенів Валерію Дерев'янку, депутату селищної ради, приватному підприємцю Олені Білан, начальнику Лосинівського поштового відділення Олені Горі. Уболіванням за майбутню долю сільської молоді був пройнятий виступ голови громадської організації «Правозахист Плюс» Анатолія Гунька.

До слова запрошується голова Ніжинської РДА Вячеслав Івашин. Народження людини – зазначає він, – велике чудо, а стати людиною – велика праця. Сказавши цей крилатий вислів, очільник району побажав Лосинівській громаді стати взірцем у соціально-економічному розвитку для інших громад області. І вручив подяку Ніжинської РДА очільнику лосинівської громади Володимирі Андрійцю.

«Ми десятиліттями мріяли про те, – зауважив наступний виступаючий – голова районної ради Олег Бузун, – щоб відродити колишню славу Лосинівського району. Це сталося. Сьогодні ми – об'єднана територіальна громада. Йдете шляхом розвитку і подальшого позитивного поступу. Ніжинський район був і є з вами. Ми спільно працюємо над збереженням шкіл, фапів, агропідприємств. Дякуючи нинішньому керівнику громади Володимирі Андрійцю, ми вірним курсом ведем лосинівську громаду.

Олег Віталійович, нагороджуючи працівників медичної сфери Лосинівки, зазначив і таке: коли постало питання про збереження цілої медичної галузі Лосинівської громади, район пішов правильним поступом – і зберіг лосинівську лікарню.

Подяки з рук голови районної ради приймали: лікар-гінеколог Олександр Радченко, медсестра Лосинівської амбулаторії Лариса Касьян, молодша сестра Лосинівської амбулаторії Наталія Процен та депутат селищної

ради, голова ФГ «Терешківське» Віталій Осипенко.

Кандидат у депутати Верховної Ради України Любов Зубицька зауважила, що її правозахисна діяльність по захисту інтересів селян Чернігівщини починалася саме з Лосинівки. А очільник Ніжинської районної філії Чернігівського земляцтва Олександр Харченко, сповнений гордості за недалеке минуле Лосинівки, закликав лосинівську громаду до єднання

АБО ВСЕ БУЛО ПРОСТО – О'КЕЙ!

і нагородив голову Лосинівської селищної ради Володимира Андрійця подякою Чернігівського земляцтва.

Після офіційної частини заходу гості відвідали садиби.

Кожна садиба, і це не секрет, мала своє специфічне лице. Начебто і схожі вони були одна на одну, та все ж різнилися. Підходами до оформлення інтер'єру, специфікою поведінки мешканців. Безперечно, накритими столами (це особлива тема для розповіді. І вона буде продовжена мною). Особливістю ведення діалогу. (До мови мешканців містечка я теж прислухався). А ще – умінням приймати гостей. Ні про які негативні моменти тут мова не йде. Навпаки, кожна садиба по-своєму була оригінальною, притягувала до себе своєю неповторністю, викликала позитивні емоції і схвальні відгуки. А всі разом вони створювали довершений і повноцінний портрет Лосинівської громади.

Спочатку гостей приймали терешківці. В ту мить – ніби сонце зійшло на небі, щоб полюбуватися дійством. (Що поробиш – не балувало воно цього дня святкуючих).

Інтер'єр терешківської садиби відзначався широким асортиментом давніх вишивок, предметів народного побуту. У їхньому макеті хати знайшла місце навіть піч. А скільки наїдків і напиків на столі милувало око! Вони ніби запрошували, промовляючи: ну чому стоїш? Підійди, чарчину з перчиною вкинь у душу... прикуси...!

молодими, по-особливому святковими, емоційними, натхненними. Славні терешківці й своїми коровами. Отак глянеш на ці оздоби, а перед очима колосяться пшеничні колосся, засмагли на вітрі, обмиті дощами, викохані під високою тінню жайворонка, зігріті спекотним сонцем й досвітковою зорею. Ладом та хлібом усе можна! Тому шматочки терешківського короваю – гостям за щастя!

А мої враження продовжуються. Лосинівська садиба вітала гостей вареничками, пиріжками і пампушками. Особливий інтерес із декоративних поробок викликали роботи керівників гуртків центру дитячої та юнацької творчості – витинанки Наталії Євченко, рушники Ірини Борщ, вироби декору Світлани Олійник та Лідії Четверик.

Коли гості пригощалися, зі сцени доносилися зворушливі вітання найстарішій жительці Лосинівки Катерині Ременюк, якій виповнилося 105 років. Бурхливими оплесками нагороджували сім'ю Андрійців – Вадима та Людмилу, які стали на весільний рушник. Згадали й про наймолодшого жителя селища – Вадима Олійника.

У вікторівській та леонідівській садибах пада-

заряд на-строю забезпечуєш. Гостей вітає староста села Лідія Смоленська. Здається, слова люблять цю жінку. Звичайні, всім зрозумілі, з її вуст вони, ніби викупані в ранкових росах, злеліяні піснею жайворонка. Калинові, солов'їні, сприймаються оновленими і

стри приготування витончених страв. Цим висновком я не хочу образити інші садиби. Однак, коли глянув на стіл цих добродіїв – очі загорілися, з'явився вовчий апетит. Та і як могло бути по-іншому. Риба жарена, риба фарширована, котлетки... Шняківчани теж нагодували всього вдосталь. А ще приготували капуста по-шняківськи за власним рецептом. Сам не куштував, а от по виразу обличчя тих, хто їстиво це відвідав, бачив – відмінне блюдо!

Прийом гостей завдяки артистизму, веселій вдачі, життєствердній позиції славних мешканців садиб перетворився на видовищний, ефектний і незабутній спектакль, який пройшов на відмінно.

Де справді я відчув теплий прийом – так це – у мисливців. Хто, можливо, призабув, де мисливський кіш розташовувався, то нагадаю. Там здоровенний банер промовисто сповіщав: «Мисливська юшка до святкування дня Лосинівки». А ще стенд, на якому прикріплювалися макети козлів й козулі, бобра й дикої качки, приковував увагу. Згадали? Затримався там тому, що мав чудових співрозмовників – Олександра Івановича Калініченка та його сина – Ігоря Олександровича, великих ентузіастів мисливської справи. І зрозуміло ж, щирих патріотів рідного краю. Бо дбають про природу, навколишній світ, все роблять для того, щоб оновити сальненські краєвиди. Заодно від них дізнався – згодом в урочищі Рокитна долина, що поблизу Сального, відбудеться «Літній кубок мисливських традицій». Уже, до речі, традиційний.

Ярмарок цього дня теж вирував непоганий. Притягував до себе ковбасами, смаколиками, іграшками, декором. А ще – медами, які виставили на продаж

Ірина Костюченко та її зять – Юрій Михайлович.

По ходу розповіді (поки не забув) про історію ярмаркування в Лосинівці. Свій відлік воно почало десь два століття назад. На початок 20 століття ярмарки відбувалися тричі на рік: з понеділка першого тижня Великого Посту (три дні), Костянтино-Оленинський з 21 травня (три дні) та Різдвяно-Богородицький з 6 по 8 вересня.

Як бачимо, сучасна Лосинівка відродила цю давню традицію, перетворивши ярмарок на справжній бенкет плодів, випічок, меду, виробів умільців...Наповни-

ла його колоритом та історичною пам'яттю поколінь.

Аніматори та майстри з аквагриму, батуту, атракціони, спортивні змагання (їх переможців пізніше було відзначено призами) – все це цього дня притягувало до себе і дітей, і молодь. Викликало цікавість, інтерес, азарт і бажання бути першим.

Прийемне враження справила презентація краєзнавчої книги Віктора Литовченка та Олега Гуги «Лосинівка у 17-18 століття». Це вже друга книга дослідників, яка щойно вийшла з друку. До речі, і першу, і другу книги я одержав у дарунок від їх авторів. Лосинівка, як і її люди, має свою біографію. Вона у селища своя – неповторна! Єдине селище Ніжинського району своїм корінням сягає у сиву давнину. У 17 столітті Лосині голови (так називався тоді наш населений пункт) належав полякам, а після визвольної боротьби під проводом Богдана Хмельницького перейшов під опіку Києво-Печерської Лаври. Про все це детальніше, шановний читачу, можеш прочитати у даній краєзнавчій розвідці, яка за слогою на самий похвальний відгук. Віктор Петрович запевняє: згодом Лосинівка одержить повну, змістовну і повчальну історію. Отже, дослідження Лосинівки триває...

Грандіозною була й культурна програма, яку підготували аматорські колективи Лосинівської громади та гості. Назву їх: народний аматорський вокальний жіночий ансамбль «Горлиця» під керівництвом Валентини Гавриляко та ансамбль народної пісні «Душі криниці» під керівництвом Василя Боровика Лосинівського будинку культури, вокальний ансамбль «Калина» та «Троїсті музики» Сиволозького сільського клубу Плисківської ОТГ, аматорський хоровий колектив «Світанок» (благодійний фонд Івана Куровського) с. Степові Хутори та учні Лосинівської ЗОШ І-ІІІ ст. під керівництвом Валерія Дерев'янка - Юлія Петрик, Аліна Калініченко та Валерія Божя. Завітав і гість з міста Ніжина – співак Аветіс Балаянц.

На лебединих крилах у виконанні цих колективів вихоплювалися українські народні пісні і неслися у лазурово-синьому небозводі, доганяючи білі човники хмаринок.

Хтось правильно підмітив: якщо серце відкрите для пісні, у ньому немає місця для смутку. Пісня народжує радість і допомагає відчувати життя.

Окрасою Дня Лосинівки став виступ гостя з Києва – народного артиста України Павла Зіброва, який прибув у Лосинівку за сприяння

очільника громадської організації «Правозахист Плюс» Анатолія Гунька. Коли цей чорнявий красень української естради заспівав, я відчув – моя молодість повернулася! Та хіба тільки я один був охоплений подібним відчуттям? Підхоплені хвилею пісні, кружляли в танку і молоді, і вже в поважному віці лосинівчани і гості. Вогонь енергії танку палав довкіл із такою страшенною силою, що навіть дощ, який чомусь вирішив і сам взяти участь у дійстві, не зумів погасити полум'я цього танцювального азарту. Свято зустрічі з українською естрадною піснею відбулося, і воно ще довго вируватиме в пам'яті всі, хто був його учасником. У подарунок на згадку про Лосинівку гість з Києва одержав витинанку лосинівської майстрині Наталії Євченко.

Тільки коли вечірні сутінки охопили центр селища, я підступив до дошки побажань і пропозицій.

– До наступного Дня селища, Лосинівко! – намагався каліграфічно вивести букви. – Все було просто – о'кей!

Микола БОРЩ

ОБОВ'ЯЗОК МИРОТВОРЦЯ ВИКОНАВ З ЧЕСТЮ!

Про зустріч з Олександром Липовецьким я домовився заздалегідь. Він особливо не протривав цьому. Хоча тривожна нотка у його голосі звучала. Чи цікавою для читача буде його розповідь про миротворця в Іраку? Не про поїздку ж на Канари чи Багами розповідати буде, а про війну...А в цієї «жорстокої тітки», як відомо, лице криваве, тіло в ранах і контузіях, душа в конвульсіях, свідомість пронизана кулями і осколками драм і трагедій.

І ось ми сидимо один проти одного. Біля Олександра його малий синок. Ведемо розмову. І перед очима оживає пекельний Ірак, хлопців-українців з першої хвили миротворців. Події, свідками яких був мій співбесідник.

Психологічний стан Олександра відмінний. Він напрочуд спокійний, урівноважений, а розповідь його змістовна, наповнена деталями. Без пафосу, але така зворушлива, проймаюча серце, викликаюча гордість.

Молодці, хлопці-миротворці, ви гідно виконали свій патріотичний обов'язок, достойно представили Україну в світі. Честь і хвала вашій мужності і порядності.

Все почалося із строкової служби, згадує мій співрозмовник. Рік прослужив, а далі – перевівся на контракт. Служив спочатку в Ніжинському полку зв'язку. А згодом перевели в Житомир. Там і пройшов вишкіл миротворця.

Ретельний медогляд. Висновки про придатність до служби у складі контингенту миротворців. Виліт з аеропорту Жуляни у складі механізованої бригади.

Спочатку Іран, перепочинок, а потім власною технікою маршем до Іраку. Супроводжували американці. Щоб добратися до міста Ель-Кут, тут було постійне місце дислокації, прийшлося подолати близько 500 кілометрів.

Коли ступили на іракську землю, одразу відчули «принади» місцевого клімату: майже 60 градусів вище нуля. З 12.00 до 15.00 — так звана сієста, коли температура доходить до такого піку, що, в прямому значенні слова, косить з ніг.

Трапилось, що наші миротворці, продовжує спогади мій співбесідник, у цей час їхали в автоколоні, то ті, котрі сиділи на БТРах, падали, втрачаючи свідомість. Пластикові каски нагрівалися й плавилися.

Вчилися виживати. Біля міста Ель-Куд існував недіючий аеродром. Там і зупинилися. На першому етапі, поки готували приміщення для житла (це робили самі іракці), ставили палатки. Обживалися. Прикро, що наші кондиціонери в палатках приходили в непридатність через жару. Щоб як-небудь заснути, намочували простині, ними й укривалися. А ще вентилятори трохи виручали. Пізніше американці свої кондиціонери нам поставили. Ті вже надійними були.

Протилежність днині – ночі. В Іраку вони несли трішки прохолоди.

У річці Тигр брали воду для побутових цілей. Саме таку, технічну воду, продовжує Олександр, – я їй доставляв у табір. Там фільтрували, милися нею в душі. Прісна вода поступала окремо. Зберігалася в спеціально відведеному приміщенні. Її було вдоволь.

Головна місія українського контингенту полягала в патрулюванні міст. Крім цього, допомагали іракцям долати побутові незручності. З України йшла в цю

країну гуманітарна допомога – меблі. У вільний час їх складали, а потім розвозили по школах.

Запитую у Олександра, які враження лишив по собі Ірак? Відповідає: ми бачили руїни будинків, установ, закладів. Багдад теж був у руїнах. Це свідчило про те, що ще нещодавно тут розривалися снаряди й бомби.

Будинки бідності як ті курятники. У заможніших – будинки з цегли. Із краєвидів – поодинокі пальми. Дороги від міста до міста асфальтовані. Вони не рівня нашим. Зроблені якісно і мають привабливий вигляд. Іракські міста близько одне від одного — як українські села. Тому наші військові мали можливість побувати в кількох містечках навіть упродовж однієї години. Коли проїжджали технікою, діти ледь не кидалися під колеса. Ми розуміли: просять води. Нам виділяли сухі пайки. Їх не кидали. Знали: їсти їх ніхто не буде – ні діти, і дорослі. Тільки одна вода. Це порятунком від спраги, життя!

Щоб там не було, навіть інциденти зі стріляниною, ми не мали права відкривати вогонь на знищення. Строго заборонялося. Треба було просити дозвіл у командування. Пригадую, був такий випадок. Декількох наших хлопців скошили іракські кулі, а ми нічого у відповідь не могли вдіяти. Повідомили командуванню, а від нього – тиша. Так і скінчився інцидент.

Бачив, що значить для іракців священний місяць рамадан. У 12 годин іракці моляться. Де б не були і що б не робили, простилають коврики, стають на коліна і моляться. Така в них релігія. Дружив з одним арабом. Був дуже допитливим. Цікавився українськими словами. Допомагав розуміти їхню мову наш перекладач. З його вуст і почув про долю цього араба. Виявляється, під час правління Хусейна, він працював на авіаційному заводі. Складав мотори. Дуже уболював за своє життя. Бо якщо мотор виявиться з дефектом – розстріл на місці.

Під час проходження миротворчої місії ніякого послаблення дисципліни не було. Хоча побачив усього. Навіть смерті побратимів. Більшість через недбалість. Про це важко розповідати.

Часто спілкувався з представниками різних держав: американцями, поляками, англійцями,

італійцями, фінами. Вони теж виконували миротворчу місію.

У американському контингенті були навіть дівчата. Виникло запитання: з якого дива? Виявляється, таким чином слаба стать заробляла собі кошти на навчання у вузах. Це шокувало: жертвувати життям заради кар'єри?! Розумом цього не зрозуміти!

І ще одна деталь. Якось стоїмо у черзі в їдальні. Серед військовослужбовців і американки. Ми, українці, проявили увагу, чемність до них. Стали пропускати поза чергою. Дівчата дивувалися цьому. У них, американців, таке не прийнято. Всі рівні. Гендер, так би мовити.

А ось ця історія мого співрозмовника просто шокувала. Нам американці, -далі розповідає Олександр, – постачали технічну воду. У них була потужна станція для фільтрування води. Якомусь нашому начальнику збрело в голову поливати цією водою трасу. Щоб її таким чином охолоджувати. Американці як побачили це, жажнулися. Вода на вагу золота, а українці он що витворюють. З тих пір поставку води нам припинили. Прийшлося обходитися своєю. А це коштувало неабияких затрат.

У 2003 році Олександр повернувся додому. Працював, навчався. У 2006 році одружився. Має дочку і сина. Зараз мешкає з дружиною в Лосинівці. Дуже пишається, що випала честь захищати обездолений іракський народ.

Микола БОРЩ

Уже багато років пройшло від тієї трагічної події, але образ батька у моїй пам'яті незабутній. Я тоді була малям. Здавалося, що могла пам'ятати? І все ж...Закрию очі – і бачу татове обличчя, його сонячну усмішку, чую його лагідні слова...

Через призму років я зрозуміла: тато прийшов на цей світ як ангел-охоронець. Самі небеса подарували його людям. Щоб дарував він їм щастя. Поняття – щастя- я завжди ототожнювала з життям, здоров'ям. Життя, як правило, таким людям відводить мало часу для виконання їх головної місії. Не винятком був і тато. Його зірка з'явилася на небосхилі ненадовго, яскраво спалахнула і погасла. Та її слід не погас в мені. Для мене він і нині яскравіє у нічному небі.

Мій тато, Олексій Афанасійович Пономаренко, народився у передвоєнний 1938 рік. В Леонідівці. Ріс здоровим і

САМЕ НЕБО ПОСЛАЛО ЙОГО ДАРУВАТИ ЛЮДЯМ ЩАСТЯ!

фізично розвинутим хлопцем. Не по роках допитливим, охочим і здатним до наук. Пішов до школи не з ровесниками, а на три роки старшими учнями. Та в кінці навчального року виявилось, що засвоїв програму на відмінно. Тому й перевели його в наступний клас.

Ще з дитинства тато мріяв пов'язати життя з медициною. Ставив за мету вести боротьбу за здоров'я людей, задумувався над тим, як продовжити життя людині. Ці мрії привели його до Київського медичного інституту. І хоч конкурс був важким – бажаючих навчатися у престижному вузі виявилось немало – він успішно пройшов абітурієнтський марафон і став студентом. Під час навчання проходив практику в Казахстані. Там почався спалах туберкульозу і потребувався хороший спеціаліст для оперування хворих. Тата не злякали труднощі, невідомість. Працював з віддачею і користю.

По закінченні інституту працював у Київській області, в місті Борова. Він був торакальним хірургом. Займався лікуванням травм грудної клітки і внутрішніх органів хірургічним шляхом, а також проводив діагностику та лікування запальних процесів ребер, легень, щитовидної залози, стравоходу і діафрагми.

Тато дуже любив свою матір. Коли та захворіла, а хвороба виявилася дуже серйозною, люблячий син зробив

все можливе, щоб повернутися додому. Так і доглядав найріднішу людину до останніх хвилин її життя.

Не збирався покидати рідний край і надалі. Працював хірургом у Лосинівській лікарні, а потім його запросили в Чернівці. Погодився, бо вже мав сім'ю в обласному центрі.

Професія торакального хірурга вимагає високого рівня знань в галузі фундаментальної медицини та торакальної хірургії, а також високого інтелекту, впевненості, відповідальності та самоорганізації.

Торакальний хірург повинен ставитися з розумінням, увагою та ретельністю до пацієнтів, мати гарну моторику, рухливі пальці, бути зосередженим і послідовним.

Такому хірургу необхідно володіти сучасними методами діагностики, знаннями по анатомії, загальної фізіології та медицині, фізіології органів грудної клітки.

Все це мав тато у своєму професійному арсеналі. Тому його поважали і цінували колеги, а люди, яким допоміг, навіть після його смерті підтримували нас з мамою.

Часто тато приїжджав у рідну Леонідівку. Тут відпочивав душею, набирався сил для подальшої роботи. Працював на землі, поважав земляків. Навіть заповідав, щоб поховали саме в рідному селі. Не випадково, мабуть, це

робив. Уже тоді відчував щось фатальне, рокове у своєму житті.

Тато мав перспективи в роботі. Залюбки займався самоосвітою, передплачував фахову періодику. Цікавився передовими медичними досягненнями. Написав кандидатську дисертацію (науковий ступінь йому присвоїли уже після смерті). Здавалося, справжнє життя тільки починалося. І раптом – трагічний випадок і смерть.

Про це гірко згадувати, бо втратили ми цілий світ яскравої особистості, людяності, віри в життя, оптимізму, професіоналізму.

Поховали тата в Леонідівці. Коли приїжджаю на його могилу, серце завмирає. Розповідаю тату про себе, справи, плани на майбутнє. Татуся мені постійно не вистає в житті. Його мудрого слова, його щирої усмішки. Тільки той, хто відчув у житті втрату рідної людини, зрозуміє мене.

Я не падала у відчай. Жила, працювала. Мені час від часу здається, що тато знайшов невидимі нитки зв'язку зі мною і таким чином не полишає мене на одинці з проблемами і поворотами долі протягом усього мого життя.

Хочу, щоб усі люди, які пам'ятають хірурга Олексія Афанасійовича Пономаренка, згадали його в День медичного працівника добрим вдячним словом.

Світлана ДОРОШЕНКО,
дочка

Одна з найнеобхідніших професій

Бухгалтер — необхідна професія, в кожній державі, галузі, на кожному підприємстві, в установі та організації. Без неї неможлива ніяка господарська, суспільна діяльність.

Що вимагається сьогодні від бухгалтера? Орієнтування у всіх видах бухгалтерського обліку, з тим, щоб мати можливість підміняти при необхідності інших членів бухгалтерії. Проводячи постійні підрахунки, бухгалтер

повинен постійно контролювати самого себе, перевіряючи і по кілька разів перераховуючи деякі з них. Він не повинен помилятися, оскільки його помилки можуть привести до дуже серйозних наслідків і позначитися на всіх працівниках установи.

Бухгалтер постійно відчуває на собі цей тягар відповідальності за правильність здійснених ним підрахунків, тому його робота пов'язана з постійним емоційним напруженням.

Бухгалтеру необхідні не тільки акуратність, висока зосередженість і посидючість, а

й високий рівень емоційно-вольової стійкості.

В даний час більшість бухгалтерії мають свою обчислювальну техніку, тому бухгалтер повинен вміти працювати на комп'ютері.

Хто може стати бухгалтером? Людина відповідальна і організована, адже бухгалтер просто не має права забувати або втрачати документи, а також не здавати звітність в строк. Володіє математичними здібностями, оскільки доведеться постійно мати справу з цифрами, і помилка тут дорого коштує — в самому прямому сенсі. Робота з документами, звітами вимагає високої концентрації уваги. Бажано також мати хорошу пам'ять, розвинене логічне мислення і ... вміти тримати рот на замку.

Сьогодні мову поведи не про одного бухгалтера, а про багатьох. У Лосинівському споживчому товаристві до таких фахівців належать: Раїса Анатоліївна Ременюк, Валентина Петрівна Гудименко, Валентина Іванівна Зима, Людмила Миколаївна Ужищенко, Тетяна Геннадіївна Донець.

Коротко про професійний шлях кожної з них.

Раїса Ременюк у 1981 році закінчила Чернігівський технікум радянської торгівлі. Працювала спочатку в місті Шостка. З 1982 по 1986 роки в Галицькому споживчому товаристві, у Лосинівському госпрозрахунковому об'єднанні підприємств громадського харчування, згодом перейшла у лосинівське споживче товариство. Спочатку на посаду бухгалтера, а трохи пізніше — головного бухгалтера.

Валентина Гудименко теж закінчувала Чернігівський кооперативний технікум. — У нас це сімейно, — говорить вона. У свій час продавцем магазину працювала її мама. Ще з шкільної парти у дівчини склалися уявлення про свої інтереси, здібності, нахили. Після закінчення школи знала, куди піде навчатися. Із життєвого досвіду також зрозуміла, що любов до професії — це ще не все. Важливе і ставлення до неї. А в цьому плані у Валентини Петрівни все гаразд. Вона працьовитий і сумлінний бухгалтер, намагається виконувати свої обов'язки старанно і бездоганно.

Валентина Зима закінчила бухгалтерську школу, працювала в Лосинівському госпрозрахунковому об'єднанні підприємств громадського харчування, а у 2001 році перейшла на роботу до споживчого товариства на посаду бухгалтера, яка привчила її до акуратності та ідеального порядку.

Тетяна Донець після Чернігівського кооперативного училища закінчила ще й кооперативний технікум. З тих пір її життя нерозривно пов'язане з Лосинівським споживчим товариством. Займала посади продавця, бухгалтера, економіста по цінах. Працювала й товарознавцем, що було найбільш їй до смаку. А вже до цього готувала себе ще з технікуму. Із 1992 року вона — організатор-інструктор Лосинівського споживчого товариства, займається кадровими питаннями тих, хто працює в магазинах, кафе, закусочних не тільки селища, а й Данини, Шатури, Великої Дороги, Перемоги, Богданівки, Сального, Погребця. На питання: чому саме обрала кооперацію, відповідає не задумуючись: подобається мати справу з грошима. Про неї Віталій Михайлович Ужищенко, голова споживчого товариства, сказав так: у неї робота в руках горить.

Крім того, Тетяна Геннадіївна багата (в неї четверо онуків), а отже й щаслива бабуся.

У цьому ж споживчому товаристві з 2000 року працює й Людмила Ужищенко. Спочатку була продавцем магазину «Хліб», потім, показавши себе з кращого боку, — бухгалтером. Із колективом швидко знайшла контакт, уважна до співробітників, а вони — до неї. Добросовісна жінка відповідає за облік підкажених товарів — горілки та тютюнових виробів, які потребують особливої уваги. Людмила Миколаївна виховала двох синів, обидва служать в поліції.

ШАНОВНІ ПРАЦІВНИКИ КООПЕРАЦІЇ ТА БУХГАЛТЕРА ГРОМАДИ!

Лосинівська громада у міжнародний День кооперації та День бухгалтера України висловлює вам щирі подяку за сумлінну працю, вірність кооперативним традиціям. Зичить вам і вашим родинам міцного здоров'я, мирного неба, нових творчих здобутків та впевненості у завтрашньому дні. Хай ваше життя завжди буде зігріте теплом та розумінням рідних і близьких людей, сповнене невичерпних сил та енергії для нових звершень.

ВИКОНАВЧИЙ КОМІТЕТ ЛОСИНІВСЬКОЇ СЕЛИЩНОЇ РАДИ

ЛОСИНІВСЬКЕ СПОЖИВЧЕ ТОВАРИСТВО РОЗВИВАЄТЬСЯ ДИНАМІЧНО Й ЕФЕКТИВНО

На шляху свого історичного розвитку Лосинівське споживче товариство пройшло періоди піднесення, спаду, розвитку та різноманітних випробувань на життєздатність. Нині завдяки наполегливій праці трудового колективу споживче товариство відзначає професійне свято у стані стабільності, постійного зростання обсягів та якісних показників своєї діяльності. Лосинівське споживче товариство модернізується, підвищується його конкурентноспроможність, упроваджуються нові підходи в обслуговування населення.

Розповідь про Лосинівське споживче товариство Ніжинської райспоживспілки почну з його голови — Віталія Михайловича Ужищенка. Чемний, щирий, привітний, він одразу ж притягнув до себе мою увагу, викликав довіру. Я відчув: діалог відбудеться. Правда, робочий ритм голови не припинявся і під час нашої розмови. То той, то інший навідувалися в його кабінет за цінною порадою чи вказівкою. Але це не дратувало мене, а навпаки, дозволяло ще ширше збагнути трудові будні керівника.

Віталій Михайлович закінчив Лосинівську школу. Був відмінником навчання, мріяв знайти себе в автомобільній справі. Та не судилося. Згадуючи це, особливої трагедії між мрією і зробленим вибором на користь кооперації не відчуває. Зізнається, що любив і поважав батьків своїх. А вони хотіли, щоб був поряд. Тож обрав для навчання Чернігів. І зупинився на кооперативному технікумі. Навчався залюбки. Ніяких складнощів у здобутті професії не відчував. Мав навіть мрію стосовно селища. Уже тоді виникло бажання реконструювати центр Лосинівки, осучаснити магазини, зробити їх для людського ока привабливими, естетично оформленими. Проходив строкову службу. Повернувшись додому, продовжив навчання. Одружився. Дружина — Людмила Миколаївна теж працювала в сільській кооперації. А далі був Гомельський кооперативний інститут. На питання: чи важко було навчатися, не задумуючись відповідає: навчався з насолодою. І хоча опановував вищі матерії кооперації заочно, однак за свої знання мав повагу і викладачів, і товаришів по студентській лаві. По закінченню навчання продовжив роботу в Лосинівці. Одержав призначення на посаду замісника голови правління лосинівської споживчої спілки по заготівлі. Це сталося у 1987 році. Сидіти в кабінеті не приходилося, бо робота кипіла на всю потужність, а робочих рук не вистачало. Тож, закахавши рукава, сам працював заготівельником по заготівлі картоплі на території Перемозької та Великодорізької сільських рад.

Під час розмови зупинилися і на 90-х роках уже минулого століття. Їх мій співбесідник згадує з сумом і болем у серці. І причин для цього більше чим досить. Щоб пояснити дохідливіше, що тоді творилося, наводіть факт: сьогодні, наприклад, купуємо товарів на суму 100 грн., продаємо за 120. А через тиждень цей товар уже коштує 150 грн. І ми вже за виручені кошти не можемо закупити попередній об'єм товарів. Звідси і наслідок: споживче товариство було у фінансовій скруті, його товарообіг йшов на спад. Почалося балансування на межі банкрутства.

У 1999 році Віталій Михайлович Ужищенко став головою лосинівського споживчого товариства. Як саме це сталося? Розкавав би — та чи повірите? Наголошу лише — не з доброї волі. Ну хто із спеціалістів наважиться б прийняти ледь не збанкрутіле споживче товариство, борги якого на 60 тисяч грн. перевищували залишки товарів (майже у два рази)? А тим більше, ніби передмовою до посади стали прислані декількома організаціями претензії, мовляв, якщо протягом місяця не розрахуєтеся — зустрінемося у суді. А що ж Ужищенко? Він не злякався... Обдумав ситуацію і — наважився. Взяв, так би мовити, вогонь на себе. Зрозуміло, фронтом у буквальному значенні тут не пахло, а от відповідальністю — так!

Тоді й пішов новопризначений голова споживчого товариства, як говориться, у ва-банк. Одразу ж обдзвонив організації, яким заборгували, і принципово заявив: я ще тільки-но призначений. Але хай вас це не турбує. Зробіть маленьку паузу. Почекайте. Обіцяю: через три місяці розрахуємося. І що було далі? Повірили! І не пошкодували... Ужищенко дотримав свого слова. Розрахувався. А це значило, що врятував споживче товариство від серйозних, м'яко кажучи, неприємностей.

Віталій Михайлович, згадуючи той період, одразу ж робить паузу. Ситуація справді була катастрофічною для сільської кооперації. Якби сидів на місці, байдуже споглядав і нічого не намагався робити — вважай — кінець справі. І людям, які в товаристві працювали непереливки теж були б. Відповідальність, уболівання за справу, врешті-решт, оптимізм (куди ж тоді без нього було!) несли новопризначеного голову до Києва. Закуповували ходовий товар, привозили на місце. Тут його одразу ж збирали. І знову в путь-дорогу.

Але одними поїздками до столиці, виявилось, справу не вирішити. Тоді, як говориться, брав ноги на плечі голова споживчого товариства і йшов до директора агрофірми «Лосинівська» Івана Федоровича Мороза за кредитом. На перший погляд, нічого начебто особливого в цьому і не було. Але підводні камені існували. А раптом не зуміє повернути??? Та

Іван Мороз бачив: цей поверне. Чоловік на своєму місці. Упорається і віддасть. Віталій Михайлович цією проблемою теж особливо не переймався. Зрозуміло ж, поверне. А от про значення допомоги Івана Федоровича згадає й нині: кредит допоміг. Дуже вагома то була підтримка.

Нелегким виявилось життя лосинівського споживчого товариства і на початку 2000-х років. Був навіть момент, коли споживчі товариства України висіли на волосинці. Хотіли їх столичні чиновники знищити. Пустити, так би мовити, за вітром. Та відстояли споживчі товариства право на існування. Тепер функціонують як самостійні, демократичні організації громадян, які на основі добровільності членства і взаємодопомоги за місцем проживання або роботи об'єднуються для спільного господарювання з метою поліпшення свого економічного і соціального стану (цитую за Вікіпедією).

У 2004 році на баланс Лосинівського споживчого товариства передане Лосинівське госпрозрахункове об'єднання підприємств громадського харчування (в народі — «общепит»), борги якого на 8 тисяч грн. перевищували залишки товарів (на той час це були невеликі гроші!).

Та це не стало на заваді поступу споживчого товариства вперед. Був період, згадає Віталій Михайлович, коли курс гривні до доллара тримався на рівні восьми гривень, тоді ожило споживче товариство. Воно мало у сфері обслуговування 13 сіл і 24 магазини. Почалися ремонти приміщень як внутрішні, так і зовнішні. Та сталося погіршення ситуації. Невиправдане підвищення мінімальних заробітних плат призвело до того, що змушені були закрити ряд магазинів. Віталій Михайлович конкретизує цю ситуацію: у 2016 році мінімальна зарплата піднялася у два рази, а пенсія на 10 відсотків. Треба було і нам піднімати зарплати. А ми на госпрозрахунок. Товарообіг підняли на 20 відсотків, а його треба було підняти мінімум у два рази більше. У деяких магазинах виторгу навіть продавцю на заробітну плату не вистачало. Тому прийшлося скоротити скорочення торгових точок. У великих селах було по три магазини, лишили по одному.

І нині лосинівське споживче товариство не має гладкої дороги розвитку. Реальністю часу стала конкуренція. Віталій Михайлович з обуренням називає її недобросовісною. Існує проблема з кадрами, бо нелегко зараз знайти продавця. І це тому, що стати за прилавком нині — велика відповідальність. Працівники споживчого товариства не можуть також похвалитися високою зарплатою.

Та не все так і погано. В цілому Лосинівське споживче товариство розвивається динамічно й ефективно. Кожен рік сплачує всі податки, а це близько одного мільйона гривень. Майже 300 тисяч гривень надходить і до казни Лосинівської громади. Останні два роки споживче товариство займає третє місце серед споживчих товариств області по об'єму товарообігу, нагороджене грамотами та комп'ютерною технікою.

Нині споживче товариство стоїть на загальній системі оподаткування. Виручені кошти з торгівлі йдуть на зарплати і пенсії людей.

Тому самі споживачі, на думку Віталія Михайловича, повинні бути зацікавлені в ефективній роботі закладів торгівлі споживчого товариства.

Проблеми були і будуть. Головне те, що колективу Лосинівського споживчого товариства притаманні професіоналізм, взаємодопомога, відданість справі. Про свій колектив очільник однозначної думки: дружній, неприємностей не буває. Ось і недавно їздили на екскурсію до міста Батури. Головний бухгалтер Раїса Анатоліївна Ременюк, бухгалтери Людмила Миколаївна Ужищенко, Валентина Петрівна Гудименко, Валентина Іванівна Зима, організатор Тетяна Геннадіївна Донець, працівники магазинів і техперсонал довіряють своєму голові. У минулому році уже вп'яте переобрали його на цю посаду.

За час свого існування Лосинівське споживче товариство перетворилося у важливий сектор економіки району. І головне — воно стало однією з найважливіших ланок обслуговування населення району. Його розгалужена мережа торговельних підприємств забезпечує потреби громадян лосинівського куша, відіграє значну роль у розвитку соціальної сфери місцевої територіальної громади.

На сьогодні, коли у селян відібрали і закрили поштові відділення, які були справжніми об'єктами комунікації і тепла, магазини Лосинівського споживчого товариства залишаються вірними місцевій територіальній громаді і служать людям вірою та правдою.

Микола БОРЩ

Ми разом здатні вершити добрі справи!

(Інтерв'ю з депутатом селищної ради Сергієм ДЯЧЕНКОМ)

– **Сергію Юрійовичу, вулиця Дружби вже має свій дитячий майданчик. У цьому і ваша велика заслуга.**

– Ми справді облаштували дитячий майданчик. Тільки моя заслуга в цьому незначна. Що значить депутат сам по собі? Нічого. Пусте місце. І я це усвідомлюю. Тільки у співпраці з виборцями його сила. Коли люди знають, що ти є, довіряють тобі, йдуть до тебе з проханнями, пропозиціями, навіть особистими проблемами (буває й таке), тоді ти чогось вартий.

Розкажу, як ми спільними зусиллями зводили наш дитячий майданчик. Спочатку зійшлися на думці, що дітям не вадило б його мати. Потім стали думати, де його поставити. Обрали занедбану територію. З неї й почали. Небайдужі жителі нашої вулиці взялися за лопати. Зуміли організувати підвіз землі, щоб засипати рови та ями. Це тривало не один день. Але відчаю у працюючих не було. Навпаки, роботою керував інтерес. Зацікавленість. І підготовчу роботу ми виконали вчасно і добре.

– **Що було далі?**

– Як кажуть, під лежачий камінь вода не тече. Треба було зв'язуватися з народним обранцем. Маю на увазі Олександра Кодолу. Нагода трапилася. Він якраз був у селищі з робочим візитом. Звернувся до нього з письмовим зверненням як депутат селищної ради. І він допоміг. Все необхідне для облаштування майданчика ми одержали без затримки. Аж не вірилося, що таке може бути. Тому, користуючись нагодою, хочу подякувати Олександру Михайловичу за допомогу. А все інше було, як говориться, діло техніки.

– **Тепер діти матимуть де поводити дозвілля.**

– Аякже. Нещодавно на своєму майданчику діти організували цілу концертну програму. Без допомоги дорослих. Співали, танцювали...Стільки радості, дзвінкого сміху навкіль вирвало. Ви бачили б, які на нашій вулиці підрастають юні таланти! А скільки щастя було на обличчях батьків. І солодкі подарунки всі діти одержали. Тішити те, що ми разом здатні вершити добрі справи!

– **Зараз лосинівська громада напередодні прийняття Стратегії свого розвитку. Що можете сказати про цей документ?**

– Моя відповідь однозначна: лосинівська громада повинна мати своє бачення проблем і шляхів їх вирішення. Треба вести постійне інформування лосинівчан про необхідність такого документа. Переконалий, і половина жителів не розуміє, про що йде мова. Тому є небезпека, що Стратегія може так і лишитися для більшості жителів звичайним папірцем. А не хотілося б. За людьми вирішальна роль. Тільки опираючись на їхню підтримку, можна бачити перспективи розвитку громади і виконувати накреслені плани.

У Стратегії для мене цікаві самі проекти. Вони – основа практичного втілення задумів. Ми повинні розуміти, що для нас актуально, а що може й почекає. Тобто озброїтися програмою мінімум і максимум. Навчитися оперативно реагувати на проблеми, які ставить перед нами життя. І вирішувати їх швидко і ефективно. А для цього треба досконало оволодіти навичками створення проектів. Пропагувати їх і просувати. На перший погляд може здатися, що ця справа не така вже й проста. Але це від недооцінки власних сил. Десь читав – проект здатний створити навіть дідусь або бабуся. Тож не такий

Довідка. Сергій Юрійович Дяченко народився 12 жовтня 1984 року в селищі Лосинівка. Освіта – середня-спеціальна. У 2005 році закінчив Чернігівський юридичний коледж. Працював у Батуринській виправній колонії. Далі – у відділі охорони акціонерного товариства. Нині працівник Центру дитячої та юнацької творчості.

вовк страшний, як його малюють. Важливо зрозуміти, яка користь від проекту на даний момент, що він дасть громаді?

– **Які проекти в Лосинівській громаді втілили б в першу чергу?**

– Я маю юридичну освіту. Середню-спеціальну. Тому питання охорони правопорядку в селищі, як на мене, дуже актуальне. Було б непогано, коли громада мала свого дільничного інспектора. Від цього тільки виграла б.

Є ще одна проблема, яка не дає мені спокою. Кожен день зустрічаю багатьох людей, мова яких переповнена нецензурними словами. Навіть при дітях, перепрошую за відвертість, гнуть матюками. І вважають, що це в порядку речей. Тобто, це вже для людей норма життя. Але і це ще не все. Погляньте, скільки у людей за останні роки накопичилося зла, неприхованої і прихованої ненависті. Хіба можна з таким багажем будувати майбутнє громади?

То чому б громаді не розробити проект, який би так і називався – «За духовне відродження і чистоту рідної мови».

Мені можуть закинути, мовляв, повертайся на грішну землю, чоловіче. Поглянь – розбиті дороги, немає на багатьох вулицях освітлення. Та багато чим можуть

зачепити. То про яку там духовність ведеш мову? Я розумію, проблем у нас справді багато і їх треба вирішувати. Це наш прямий обов'язок. Але й стою на тому, що починати будувати нашу громаду треба з відродження саме духовності. Етичних норм поведінки. Морального кодексу. Хіба те, що ми маємо – це не прямий результат нашої бездуховності?

– **Розкажіть, будь ласка, коротко про себе?**

– Маю дружину Інну. Вона приватний підприємець. Доньці тринадцять років. Навчається в Лосинівській школі. Люблю романтичний відпочинок. Якщо не виходить побувати на морі, то на річку час від часу їду обов'язково. Нещодавно милувався гірськими краєвидами. З родиною, зрозуміло. Ціную над усе чоловічу дружбу. Люблю людей справи, на яких можна покласти з впевненістю, що не підведуть. Прагну бути в курсі всього того, що відбувається в громаді. Тому добросовісно відвідую сесії селищної ради. Намагаюся брати участь у багатьох починаннях в селищі. Допмагаю громаді і матеріально, і фізично. Хочу, щоб наша громада мала майбутнє. На цьому власне й стою.

Бесіду вів **Микола БОРЩ**

Повертаємось до земельного питання...

За період з 26 квітня по 25 липня до Лосинівської селищної ради надійшло 630 заяв від громадян щодо надання дозволу на виготовлення проекту із землеустрою щодо відведення земельної ділянки у власності для ведення особистого селянського господарства (до 2 га), за рахунок земель комунальної власності сільськогосподарського призначення. Розпорядженням селищного голови було створено та затверджено на засіданні сесії склад тимчасової комісії щодо розподілу вільних земельних ділянок комунальної власності сільськогосподарського призначення Лосинівської селищної ради (с.м.т.Лосинівка, с.Погребець).

Склад тимчасової комісії:

Голова комісії:
 Шевчун Р.В. – заступник селищного голови з питань діяльності виконавчих органів;
 Секретар комісії:
 Петрик О.М. – спеціаліст-землевпорядник Лосинівської селищної ради;
 Члени комісії:
 Бондар І.І. – депутат Лосинівської селищної ради, головний лікар КНЗ Ніжинського центру ПМСД;
 Калініченко В.О. – депутат Лосинівської селищної ради, приватний підприємець;
 Ужищенко Л.І. – депутат Лосинівської селищної ради, соціальний робітник;
 Скок М.С. – представник громадськості;
 Кабріль Ю.В. – представник громадськості;
 Заболотня Л.О. – спеціаліст-землевпорядник Лосинівської селищної ради;
 Кільовий В.М. – начальник відділу освіти, сім'ї, молоді та спорту Лосинівської селищної ради;
 Гавриляко В.Г. – директор будинку культури Лосинівської селищної ради.

Відповідно до законодавства, право безоплатної приватизації за даним цільовим призначенням надається тільки один раз громадянину. Тому список всіх громадян, які подали заяви, був переданий до міськрайонного Управління у Ніжинському районі та в м.Ніжині Головного Управління Держгеокадастру у Чернігівській обл. для перевірки інформації про наявність у громадян в приватній власності земельної ділянки сільськогосподарського призначення для ведення особистого селянського господарства, набутої внаслідок безоплатної приватизації.

Після перевірки списків громадян, які подали заяву, будуть зібрані збори заявників, де будуть оголошені остаточні списки громадян та орієнтовану площу землі, яку кожен може отримати.

Дата і час проведення зборів буде повідомлено додатково.

127 га землі історико-культурного призначення, які відповідно до чинного законодавства, не можуть бути передані в приватну власність громадянам. Тому, з метою передачі в оренду цих земельних ділянок, на території Лосинівської селищної ради оголошено конкурс по відбору виконавців робіт із землеустрою, оцінки земель та визначення виконавця земельних торгів на конкурсних засадах щодо відведення земельних ділянок.

ЗЕМЕЛЬНИЙ ВІДДІЛ ЛОСИНІВСЬКОЇ СЕЛИЩНОЇ РАДИ

Ми всі єдина родина...

Під таким гаслом у Сальному проведено розважально-пізнавальний захід, присвячений Дню родини.

«З родини йде життя людини», – говорить народна мудрість. І це справді так. Як із струмочка починається ріка, так і життя починається з родини. Щоб нашому сальненському роду не було переводу, потрібно берегти його, шанувати. Наше свято – це освідчення в любові до сальненських сімей, бажання зробити для них щось приємне.

На захід були запрошені родини. Їх виявилось аж двадцять. На присутніх, які зареєструвалися

і розділилися на три команди, чекав квест «У пошуках скарбів».

Команди по черзі пройшли три станції – «Відпочинок», «Допомога», «Навчання». Демонстрували свій інтелект і таланти.

Прекрасно, коли в сім'ї панує мир і злагода, взаєморозуміння і повага, кохання і вірність, теплота і затишок. Нехай наші славні родини при-множуються, процвітають, зберігають свої традиції та передають їх від роду до роду, від покоління до покоління.

Всі команди успішно упоралися із завданнями і відшукали скарб.

Бабусі, матусі і татусі теж не сиділи без діла. Вони гралися з дітьми та онуками в різні ігри, брали участь у дотепних конкурсах.

Добре показали себе гості свята. Так, Роман Запорожець – юнак, який приїхав до бабусі на канікули з Києва, виконав на синтезаторі твір лосинівського композитора Миколи Гудименка та прочитав власні вірші.

Атмосфера заходу була святковою, невимушеною, дружною, на якусь мить здалося, що дорослі поринули у світ дитинства разом із дітьми.

Наприкінці свята підвели підсумки. Всі родини, задіяні в святковій програмі, отримали солодку диню в подарунок та подяку від старости нашої літа, не ради потіхи, а ради слави, що на родинному святі в Сальному були, творчим розмаєм зір людський милували, людо талантів дивували і славу собі набували.

Ми повинні шанувати свої родини. Усвідомити, що саме завдяки родинам, міцним зв'язкам між поколіннями, взаємній підтримці, характерній для української родини, Україна збереглася як держава.

Ніна БРОВАРЧУК,
 староста сіл Сальне, Садове

Із мрією в серці

(ВІДГУК НА КНИГУ О.ДОРОГІНСЬКОЇ
«ТЕРЕШКІВКА – НАДІЙНИЙ МІЙ ПРИЧАЛ»)

Кожен раз, коли беру в руки цю книгу, виникає якесь незрозуміле хвилювання. І це зрозуміло. Я ж бо добре знаю Терешківку, її жителів, автора книги. Був час, коли тут жив, працював. Правда, коли це було? Але пам'ять не зраджує.

Краєзнавче дослідження побачило світ у 2010 році. Тоді ж і прочитав його, як говорять, на одному подисі. Не забуваю й нині відкривати цю книгу. Заглиблююся у цікаві епізоди, роздумую над ними, аналізую. Захоплююся актуальністю написаного. Я впевнений: скільки б часу не пройшло, а «Терешківка – надійний мій причал» житиме, стоячи на сторожі сучасного і майбутнього життя цього населеного пункту, його людей.

За що ж я так щиро люблю Терешківку? За пісню. Вона часто лунала літніми вечорами. І здавалося, виконавці хотіли переспівати все, що знали, всі пісні, яким багатий край.

Любив село за ткацький верстат, що і у 90-ті роки 20 століття працював на добробут людей.

За ті безвітрянні ранки, зелений килим полів, тиху задуму осені, напоєні сонцем звуки пісні жайворонка, духмяний цвіт акації, рум'яні яблука в шкільному саду, хмари пахощів, принесених з лугів і полів. І відчував на душі, очищеній від усього гіркого, тільки устояну радість, тільки звільнене від усяких пут небесно-легке щастя.

Ну що ще сказати про Терешківку? Хіба те, що діти не вибирають батьків, а громадяни батьківщини! І що єднання це скріплене кров'ю і любов'ю, найбільшою з усіх любовей, бо вона - від перших до останніх років робить людину щасливою. І що все це вічне, предивне і таке просте, що не потребує ніяких пояснень.

Гортаю сторінки книги і одразу ж відчую - душа автора в Терешківці, а досліджений матеріал - плід його потреби душевної.

Зазначу, що написання подібних краєзнавчих праць утруднюється через нестачу чи обмаль історичних джерел. Про книгу терешківської дослідниці цього не скажу. Вона насичена історичними фактами, які скрупульозно і ретельно опрацьовані, аналітично осмислені, вистроєні у логічній композиційній послідовності.

Кожна ниточка терешківської землі у дослідженні з скрипу дерев'яного рала, крику погонича, стогону вола в борозні, рокоту комбайна, вся з колосся, осмаженого трагічними і героїчними сторінками історії. З людської звиятиги.

Захоплює легенда про Терешку. Хто він, цей сміливець-відчайдух? Мабуть, один із тих канівських міщан, які на початку 17 ст. почали активно освоювати Ніжинщину, куди приходили на «уходи» здобувати звірину й рибу по малих річках.

Пізнавальні й факти історичної доби. Перша згадка про Терешківку датується 1710 роком. У 2 пол.18 ст. терешківськими землями володів київський полковник Антон Танський. Перебувало село в складі Кобижанської сотні Ніжинського полку, у 1781 р. увійшло до Козелецького повіту Київського намісництва, а з 1802 р.стало належати до Макіївської волості Ніжинського повіту. В радянські часи Терешківка входила до Лосинівського району. З 1962 р.- до Бобровицького, а з 1965 р.- до Ніжинського району.

Складається враження, ніби сама Божа Мати (не випадково ж церква в Терешківці мала назву Покровської) обрала свій уділ в цьому селі, взяла під свою опіку богообраних людей.

300 з лишком років – багато це чи мало для історії села? – звучить риторичне запитання з нарисом. І постають епохи, де трагічне і героїчне не можна роз'єднати, вони в обіймах, бо це образ самого життя. Жовтнева революція і громадянська війна, кооперативне та колгоспне будівництво, голодомор, Друга світова війна, будова господарства, мирні трудові будні – ось головні етапи історичного поступу Терешківки.

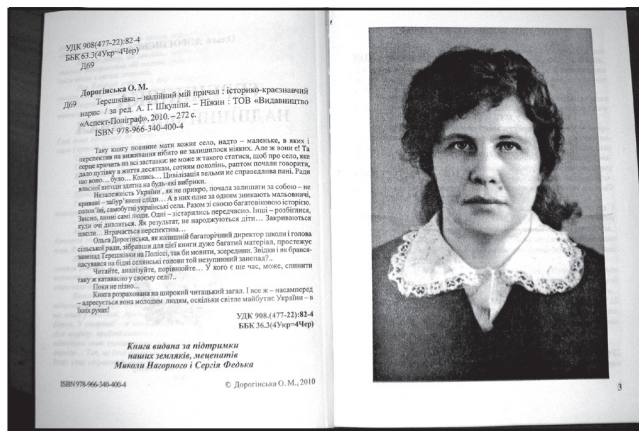
З виру подій виділені головні епізоди - зародження радянської влади в селі, створення першої артілі «Жовтнева революція». 23 жителі села в голодні 1932-33 рр. померли завчасно. Близько 200 терешківців пішли на фронті війни. Загинули на курних дорогах війни 135. Шістнадцять чоловік відправлено на каторжні роботи до Німеччини. Розстріляно 7 сільських активістів. Шість терешківців спалено в селі Козари.

За кожним рядком і за кожним словом цих історичних фактів - люди, що не корилися долі, а здобували її і вірили в мету життя. Справедливість і невідворотність епохальних подій, у яких з'являлись сміливці, наказували їм з рішучістю і готовністю прийняти смерть у боротьбі з ворогом. За ними було

майбутнє. Костянтин Пимонович Новик, перший голова артілі, Ва- сіль Денисович Перепелиця, герой громадянської війни, Юхим Іванович Батрак, командир терешківського партизанського загону в роки громадянської війни, Сава Григорович Черничко, голова сільської ради, Шура Черничко, його дочка, що загинула від руки нелюда в період фашистської окупації, Никон Семенович Рудич, партизан-комуніст та багато- багато інших. Згадка про них пробуджує генетичну пам'ять терешківців, нагадує про їх коріння, яке не вдалося викорчувати нікому, дає нагоду усвідомити причетність до великого роду - українського народу.

Доля випробовувала терешківців горем, смертю, нещастями для того, щоб перемогла надія, щоб сучасник відчув, що життя дається людині один раз - і треба його прожити гідно.

Не могу оминуть і думок автора про людські орбіти. Про трудові традиції. Про щастя жити і трудитися на рідній землі.

В період повоєнної відбудови в господарстві діяло шість рілних бригад, а також кормодобувна, городня, тракторна та будівельна бригади. Працювало у колгоспі 26 ланок. У 1956 році село радіфікувалось, у 1968 році - електрофікувалось. Нарис кішить прізвищами будівничих, майстровитими руками яких відроджувалась Терешківка.

У 1977 р. відбулося укрупнення і виник радгосп «Україна» з центром у Сальному. Об'єдналися в господарство три села – Сальне, Терешківка і Шняківка. У 1988 р. утворено радгосп «Терешківський». І кожен раз потребувались дбайливі господарські руки не втомних сільських трудівників. У полі, на тваринницьких фермах, в тракторній чи будівельній бригадах люди віддавали роботі не тільки мозок, а й душу. А робота платила за те, що в неї вкладали, з щедрістю фантастичною.

У книзі досліджуються родоводи терешківців, це не забруднене джерело історії, а також багатовікові звичаї і традиції мешканців села. Авторка цікавлять не стільки поверхові уявлення про ті чи інші обряди, скільки їх глибинні суть та значення, відшліфовані часом і досвідом форми і зміст. Тому й веде мову про весілля «по-терешківськи», зазначаючи, що кожне з них протягом багатовікової історії села було колоритне, неповторне і самобутнє.

Цікава й топоніміка села. Їй теж надає автор важливого значення. В селі налічується 10 вулиць, і кожна з них має свою історичну назву. Скажімо, вулиця «Перше об'єднання». Це тому, що саме з цієї вулиці почалося заселення Терешківки. А вулиця «Друге об'єднання» засвідчила зростання забудови і розширення території села.

Продовжуючи тему духовності, зверну увагу й на змістовне дослідження автором ролі освіти й культури в житті села. Його етапи такі: у 1883 році в Терешківці засновано земське училище, а в 1897 році його перейменовано на Терешківську церковно-приходську школу. В радянський час, у 1919 році, діти навчалися в Терешківському початковому одно-класному училищі. В період колективізації, у 1931 році, побудована громадою нова школа, а в 1935 році закінчено нове приміщення для школи. В 1949 році Терешківська початкова школа реорганізована в семирічку, у 1959 році - у восьмирічну школу, а в 1989 році - у неповну середню. Цікаві й факти про її життєстверджуючу діяльність. Так, за період з 1949 по 2003 рік в школі отримали освіту 870 учнів. З них близько сотні здобули вищу освіту, понад 120 середню спеціальну. Її випускниками були відомі люди – Микола Батрак, доктор медичних наук, професор Академії військових наук, полковник медичної служби. Іван Дерновий - полковник танкових військ. Степан Батрак – полковник, юрист, почесний працівник Прокуратури СРСР. Микола Гребельний – полков-

ник артилерійських військ. Григорій Котеленець-підполковник медичної служби. Педагоги – Василь Зеленський, Микола Зеленський, Олександр Батрак, Станіслав Дерновий, Надія Калініченко та інші.

Гордістю терешківців був клуб, який введено в експлуатацію 1984 року. Дослідник фіксує талановитих організаторів художньої самодіяльності Василя і Катерину Зеленських, Миколу Новика. Завдяки їхньому ентузіазму працював хор, драматичний гурток. З повагою зустрічали аматорів сцени жителі сусідніх сіл. Невід'ємною частиною духовної культури села став духовий оркестр, який повноцінно існував завдяки талановитому організатору Івану Овчаренку. Легендою художньої самодіяльності став за життя Іван Рудич, барвистий голос якого лунав у Кремлівському палаці з'їздів. Аматорське захоплення художньою самодіяльністю дарувало терешківцям прекрасне відчуття повноти буття - відчуття щасливого і корисного водночас.

У 1950 році у селі організовано бібліотеку. Нині її книжковий фонд становить 8040 екземплярів.

Не омину й образ жінки, який так ретельно і ніжно вималюваний на сторінках дослідження. Природа нагородила терешківських жінок багатьма талантами: вродою і розумом, безмежним терпінням і невичерпною енергією. Ольга Батрак, кавалер медалі «За доблесну працю», Варвара Зеленська, кавалер медалі «За відвагу на пожежі», Ганна Костюченко – мати-героїня, Ганна Самофал, кавалер ордена «Трудового Червоного Прапора», Ганна Шуст та Єлизавета Батрак – кавалери медалі Материнства II ступеня.

Руйнівні вітри горбачовської перебудови, з тим недоволі аграрні реформи зачепили й Терешківку. Не витримало терешківське господарство так званої «ринкової економіки», дійшло до банкрутства. Та його керівник Віталій Осипенко не чекав «мудрих» державних рішень і підтримки аграріїв, а покладався на свої сили, сам творив «хлібну» політику. В 2006 р. зареєстровано фермерське господарство «Терешківське».

Терешківка жила за своїми особливими законами. Село стало свого роду країна в країні, жителі якої, як торік і позаторік, мають дуже великі матеріальні проблеми. Однак попри негаразди, терешківці пристосувалися до свого життя, навчилися дивом виживати, при цьому не втрачаючи почуття оптимізму і відчуття щастя.

Простота і мудрість у книзі Ольги Михайлівни Дорогінської - поняття невіддільні. Автор постає перед читачем простим у мудрості та мудрим у простоті. Він несе у світ одвічні цінності: честь і чесність, любов і людяність, доброту і сумління. Як же бракує цих чеснот у сучасному житті!

Сьогодні ми багато говоримо про відродження духовності, та, на жаль, не завжди підтверджуємо свої гучні слова конкретними вагомими справами.

А ось книга Ольги Михайлівни Дорогінської з тих духовних джерел, які допомагатимуть нашим дітям і молоді виходити із задумливого лабіринту бездуховності, манкурства, рідчавіння, пробудить у їх душах і серцях потяг до рідної історії і культури, національного самоусвідомлення, патріотизму.

Нам потрібні духовні люди, які б зуміли жити за законами правди і добра. Поки що запитань більше, ніж відповідей.

Автор книги мала мрії та висловила їх у власному вірші:

**Я вірю – зашасливіють тут діти,
Радитимуть їх щастю матері.
Терешківка запрагне молодіті
Під сміх дітей у кожному дворі.**

Хай буде так, як мріяла Ольга Михайлівна Дорогінська!

Микола БОРЩ

Письмий спогад, як свято для душі

О 17 годині 27 червня у Лосинівському будинку культури зала заповнилась глядачами. Тут відбулося свято зрілості, розставання одинадцятикласників зі школою. Серед присутніх був і я.

На плакаті, який закріплено на сцені, напис: Viva Найкрасивіші 2019 ... Мені пояснюють: найкрасивіші, а отже – переможці!

Без додаткових запитань я затамовую подих.

Коли на сцену піднялися випускники, все одразу ж стало зрозумілим: так, вони справді гідні цього звання – переможець! Оці хлопці і дівчата. У вишуканих нарядах і з оригінальними зачісками. Відчуваю: сьогодні, без перебільшення, їх день. Чи веселий він для них, чи сумний? Якось не встиг помітити. Випускниця на запитання ведучої: «Які перші слова приходять тобі на думку в цю мить?», не задумуючись, чи то напівжартома, чи напівсерйозно відповіла лаконічно: «Нарешті!». І ось це крилате «Нарешті» викликало похваллення в залі і надало дійству якогось особливого забарвлення.

Так, нарешті... Відійшли у минуле роки навчання і прийшов час зупинитися перед дорослим життям. Сказати школі: «Прощай!», а вчителям і батькам подякувати за науку і виховання. Саме тут, на цій сцені. В урочистій обстановці.

Дійство тим часом стрімко і захоплююче розгорталося, приковувало до себе все більшу й більшу увагу присутніх у залі. Ніхто ні на мить не був байдужий до того, що відбувалося на сцені.

А що ж відбувалося?

Завуч школи Світлана Семенов зачитує наказ по Лосинівській школі «Про випуск учнів 11 класу». І ось пік свята – вручення атестатів про повну загальну середню освіту.

Винуватці події веселі, бадьорі, життєрадісні. На їх обличчях світлинки щастя, а на душі – відчуття перемоги!

Вразило до глибини душі напутнє слово директора школи Валентини Гапоненко. Декілька тез з цього виступу не омину. Найміцніша життєва опора – знання. Найбагродніше поприще – служіння добру і правді. Найвірніша дорога – дорога чесної праці. Універсальні сентенції для життя. Як говориться, для всіх народів і на всі віки. А сьогодні для них – наших випускників.

Слова-дороговкази у майбутнє текли рікою. Вони переконливо звучали з вуст голови Лосинівської селищної ради Володимира Андрійця, депутата Верховної Ради України Олександра Кодола, голови громадської організації «Правозахист Плюс» Анатолія Гунька, голови районної ради Олега Бузуна, голови ТОВ «Агрофірма «Лосинівська» Сергія Селютіна, представника ПП «Агропрогрес» Надії Зими. Є над чим задуматися. Є про що поміркувати. І не тільки випускникам.

Випускники зі сцени дякували батькам, учителям і, зрозуміло ж, педагогам, які першими повели їх у світ школярства. Їм адресували зворушливі вірші, пісенні привітання, у яких відчувалася неповторний кришталевий передзвон дитячих сердець.

Винуватці події, традиційно, піднесли рідній школі подарунки та визначили переможця титулу Viva у номінації «Найкращий педагогічний колектив». Ним виявився (і це було передбачувано) педколектив Лосинівської ЗОШ І-ІІІ ступенів. Йому також вручено оригінальний сертифікат. Про нього трохи пізніше. Переможцями номінацій, їх було двадцять шість, стали всі без винятку кафедри школи, включаючи їх членів.

Не лишилися без подарунків і самі випускники. Про це подбали очільник громади та поважні гості.

Пам'ятним лишилося батьківське благословення. Від мам випускники одержали подарунок – своєрідний оберіг – декоративну підкову, як символ здійснення бажань і найзаповітніших мрій.

Під таким гаслом пройшов випускний вечір у Сальненському НВК, що відбувся 26 червня цього року.

Подвір'я школи майорить різнобарв'ям квітів, святковим вбранням, добрими і щирими посмішками. Уся шкільна родина зібралася на традиційне свято випускного вечора.

Найкрасивіші, а отже – переможці!

Хай збудеться те, що задумали оці хлопці і дівчата, що заповнили сцену. Не побоюся знову повторитися: вони найкрасивіші, а тепер уже й – переможці! Тому мають право на свій вибір у житті. На свої Мрії і їх здійснення!

Ось так, якщо коротко.

Але чи можна у цей святковий день змиритися із таким сухим викладом матеріалу? Утриматися від вражень від побаченого і почутого? Не розповісти про ті епізоди, в яких поєдналися радісне відчуття нового етапу в житті і сумовите прощання з рідними пенатами?

Кожна людина у житті переживала цю мить – випускний вечір. Сидячи в залі, згадував і я своє прощання зі школою. Друзями теж. Бо через деякий час, одержавши атестати зрілості, а з ними і батьківське благословення на майбуття, ми, тодішні випускники, вирушали у своє життєве плавання.

На сцену запрошується класний керівник випускників Василь Олексійович Шевчун. Намагаюся себе уявити на його місці. Не виходить. І не вийде ніколи. Він же батько класної родини. Володар всіх видимих і невидимих ниток її функціонального механізму. Знає учнівський колектив з середини, і кожного учня окремо. Вів своїх вихованців по життю, ділився з ними знаннями, життєвим досвідом. Душу і серце вкладав у їх навчання і виховання. І ніяк це не гіпербола. Не згусток моїх емоцій. Я інтуїтивно вловив: позитивна шкільна атмосфера перенеслася на сцену. Як у дзеркалі відобразилася тут. Щирі стосунки, душевне тепло, гармонія і спорідненість душ – така її назва. І жодного негативу. Тому й пишу ці рядки з гордістю за наставника. Впевнений, дружним стосункам між ним і його вихованцями гарантовані довгі роки. Над ними, переконаний, ніколи не згустяться хмари незгод і непорозумінь.

На сцену запрошуються випускники. Їх – двадцять шість. Побажаймо ж кожному з них самого головного в житті – Праці і Творчості. Пам'ятайте, юні друзі, тільки тоді ваше життя буде по-справжньому щасливим і повним, коли радісною буде праця ваша, коли в праці шукатимете щастя і працею своєю здобуватиме його! А ще знайте: щастя це не гроші, не влада, не володіння чимось, це – стан душі й шукати його треба в собі. Не забувайте й настанов директора школи Валентини Гапоненко: «Якщо хочете, щоб доля посміхнулася вам, посміхніться їй першими!» Або ось ця: «Більшість людей щасливі настільки – наскільки вважають себе щасливими».

Привітали випускників почесні гості.

Голова Лосинівської громади Володимир Андрієць. На згадку про урочистий вечір від лосинівської громади випускникам символічні медалі «Випускник - 2019».

Депутат Верховної Ради України Олександр Кодола із гордістю заявив, що лосинівські випускники найкращі. У цьому його підтримав і зал. Народний депутат нагородив подяками за досягнення у навчанні, активну участь у громадському житті школи, рішучість, оптимізм, волю до перемоги та

наполегливість у досягненні поставленої мети випускників: Станіслава Овраменка, Вікторію Олешко, Юлію Пономаренко.

Голова районної ради Олег Бузун закликав випускників вбирати в себе енергію і енергетику рідного краю. Українське суспільство, - сказав далі очільник району, - потребує змін. Ми очікуємо вас у дорослому житті – талановитих, наполегливих. Справжніх професіоналів. Тих, хто вміє працювати і змінювати на краще країну. І вручив подяки районної ради випускникам В'ячеславу Лаврінцю, Віталію Калініченку, Арману Мкртчяну.

До привітань приєднались також голова громадської організації «Правозахист Плюс» Анатолій Гунько, який подарував випускникам зовнішні портативні акумулятори для мобільного «Powerbank». А голова ТОВ «Агрофірма «Лосинівська» Сергій Селютін та представник ПП «Агропрогрес» Надія Зима до своїх побажань додали ще й фінансовий стимул.

Що ще запам'яталося зі свята?

Вальсуючі випускники. Який ніжний, тремтливий був той вальс! А музика! Така легка, повітряна, що здавалося зараз підхопить нас, закружляє і перенесе в далеке королівство, де панує тільки добро і щастя.

Згадується епізод вечора, коли на сцені з'явилися досить несподівані персонажі: Доля, Щастя, Любов і Мрія. Завітали, щоб нагадати випускникам про своє існування. Попереду у випускників доросле життя, складне, суперечливе, незбагненне і непередбачуване. Тож хай Доля усміхається їм. Хай Щастя знайде дорогу до їхніх дум і помислів. Любов визначить сутність їхнього життя, а Мрія не облишить під час невдач і розпачу.

Згадався і сертифікат 50 тисяч щастя, хвилюючих моментів, здійснення мрій, відтінків кохання, здоров'я, яскравих років життя, яким був нагороджений педагогічний колектив лосинівської школи.

Ще й досі лунає в пам'яті пісенне вітання випускникам Нелі Григорівни Шевчун, практичного психолога, яку винуватці події називали «великим магістром, який знає, що потрібно для успіху», «другим класним керівником». Суть не в питанні – чи майстерно виконана пісня? Головне – скільки душі, материнського тепла, енергії добра подарував натхненний працею педагога дітям упродовж багатьох років спілкування з ними!

Зворушливим було батьківське благословення. На обличчях мам лежав срібний відбиток щастя їх дітей, він додавав світла до виразу їх очей. І оті декоративні підкови, подаровані дітям, стільки будили думок, почуттів, емоцій.

Мами виконали й головну місію свята – провели своїх дітей у доросле життя.

Ось так 27 червня на сцені Лосинівського будинку культури перегорнули наші випускники сторінку шкільного життя довжиною в одинадцять років.

Микола БОРЩ

«Країна дитинства мого, прощай!»

Свято радісне, веселе і водночас сумне, прощальне. Попереду самостійне життя у наших випускників. А зараз – межа між дитинством і дорослим життям. Урочиста частина, вручення атестатів про повну середню освіту, прощальний вальс. Оформлення святкової атмосфери випускного вечора разом з класним керівником 11 класу взяла на себе Сніжана Андріаш.

Історія дитинства випускників демонструється на слайдах, що проєктуються на екран.

Протягом одинадцяти років жили випускники єдиною сім'єю. Навчалися, брали участь у різноманітних виховних і дозвілєвих заходах школи. Гартувалися фізично і морально. Шановні друзі! Вам є кого згадати! Незабутніми образами залишаться у вашій пам'яті наставники, які дарували вам плоди розумні, добрі, вічні, вели по дорозі дитинства старанно, сумлінно і цілеспрямовано, вкладаючи серце і душу. Бажаючи, щоб омріяли стежину в житті, пішли тим єдиним шляхом, який подарує щастя і добробут. Вам є що згадати? Цей гомінкий коридор, і ці інтер'єри класів, в яких навчалися, і саме подвір'я храму науки. Тож хай і це свято запам'ятається вам, наші випускники, назавжди, залишиться світлим спогадом на все життя.

Хвилююче звучать напутні слова директора школи Надії Калініченко. Естафету привітань підхоплюють гості. Голова ГО «Правозахист Плюс» Анатолій Гунько, колишній учень Сальненської школи. На згадку від нього випускникам – планшети. Начальник відділу освіти, сім'ї, молоді та спорту Лосинівської ОТГ Віктор Кільовий, від Лосинівської громади винуватці події одержують медалі «Випускник Лосинівської громади -2019». Директор СТОВ «Рід» Микола Чуприна, від аграрного формування дітям косметичні набори та стартовий капітал у доросле життя. Керівник ТОВ «УкрАгроРозвиток» Василь Снісаренко. Кожен випускник матиме на згадку від Василя Миколайовича мобільний телефон.

Сьогодні Сальненська школа нагадує осіннє дерево, від якого відрвалося п'ять листочків. Нехай же доля не розкидає вас, дорогі випускники, у буремному вихорі життя. Дружіть між собою, приходьте своєї школи, приводьте сюди своїх дітей. Завжди пам'ятайте: ви – її діти, її вихованці. Вам тут завжди будуть раді, вислухають, порадять, допоможуть.

З впевненістю у майбутнє!

Таміла СУКАЧ,

спеціаліст відділу освіти, сім'ї, молоді та спорту

Засновник та видавець

ЛОСИНІВСЬКА СЕЛИЩНА РАДА

Адреса: 16663 вул. Шевченка, 2, смт. Лосинівка,

Ніжинський район Чернігівська обл.,

тел. (04631)61-2-37

e-mail: losynivskaotg@ukr.net

Розповсюджується безкоштовно.

Матеріали підготували:

Юлія КАЛУТА, Микола БОРЩ

Комп'ютерна верстка:

Олена ВІТНОВА

Віддруковано

ТОВ «Форматплюс-П».

Думки авторів можуть не збігатися з поглядами редакції.

За точність викладення фактів відповідає автор.

Редакція має право редагувати та скорочувати матеріали.

Відповідальність за якість несе друкарня.